

PHẦN VII

Vân Anh bị vây hãm giữa Thông và Đỗ Quyên. Hai người thi nhau tát nước tới tấp vào mặt vào người cô, tức mình Vân Anh kêu lên:

- Xấu nghen, hai người ăn hiếp một người hả?

Đỗ Quyên vênh mặt:

- Thì cậu gọi đồng minh của cậu đi, bớ ba hôn bảy vía đồng minh Nhật. Nhà người ở đâu?

- Ta ở đây!

Nhật chạy ào xuống nước, anh dùng thân mình che cho Vân Anh.

- Thấy người ta một mình ăn hiếp hả? Đừng có sợ Vân Anh.

Nhật tát nước ào ào trở lại, anh quậy âm thầm lên, Đỗ Quyên phải nấp vào sau lưng Thông đưa hai tay lên đầu:

- Đầu hàng... đầu hàng vô điều kiện.

Nhật dừng tay, anh cười khanh khách:

- Sau này nhớ kỹ nghen, đừng có thấy Vân Anh một mình mà ăn hiếp.

Đỗ Quyên xụ mặt:

- Người ta thua rồi mà. À, anh Nhật! Chiều tội mình đi luôn ra Qui Nhơn hả, đến mấy giờ mới tới Qui Nhơn?

Nhật đùa:

- Lên xe cứ ngủ, chừng nào tới nơi biết liền chứ gì.

- Anh này...

Đỗ Quyên leo lên phao, cô bảo Thông:

- Anh Thông, đẩy cho em đi.

Nhật cười nháy mắt với Vân Anh, bây giờ Đỗ Quyên và Thông thành một phe và xem ra họ công khai luôn tình cảm của mình, chẳng cần giấu ai cả.

Thông đẩy phao của Đỗ Quyên ra xa, một cơn sóng mạnh ủa vào làm cô ôm chặt lấy anh hoảng kinh:

- Anh Thông...

Cái mồm há to làm cho nước biển có dịp tràn vào mồm chát, Đỗ Quyên la oai oái. Thông được dịp ôm lấy thân hình tươi mát vào vòng tay mình. Không nên được lòng yêu, anh cúi tìm môi cô, nụ hôn say đắm nồng nàn. Đỗ Quyên vùng

văng đầy ra, tuy nhiên cô vẫn chưa muốn nói rõ trái tim cô không còn dành cho Thông nữa:

- Coi chừng anh Nhật với Vân Anh cười cho.
- Tụi nó có hơn gì mình, “mi” nhau như điên..
- Anh nói xạo! Vân Anh nói với em ngoài cái nắm tay, tụi nó chưa hề hôn nhau.
- Trời đất! Vậy là em tin? Còn lâu! Yêu nhau đậm đà mà không hôn nhau, anh cùi sút móng luôn.

Hai cái đầu dưới nước trôi lên trước mặt Thông và Đỗ Quyên, Nhật tát nước vào hai người:

- Mà y nên cùi sút móng luôn đi. Tao nghiêm chỉnh đảng hoàng, một năm nữa tao và Vân Anh mới kết hôn, khi đó tao mới hôn Vân Anh. Còn bây giờ, mà y hãy chuẩn bị làm người cùi đi.

Thông đỏ mặt:

- Hai đứa mà y giờ rình tao với Đỗ Quyên mi nhau à?
- Không thèm rình mà tụi tao nhìn công khai. Muồi như trong phim, nhưng mà không sao, chúc mừng mà y và Đỗ Quyên yêu nhau.

Vân Anh ném quả bóng vào người Đỗ Quyên:

- Chụp đi Đỗ Quyên! Chơi trò ném bóng đi.

Đỗ Quyên chụp lấy, cô ném vào Nhật một cách ác ý, Nhật đưa tay chụp:

- Xấu ghen!
- Tại tui biết anh còn là một tay chơi bóng chuyên nghiệp kiệt xuất mà.

Trò chơi ném bóng hào hứng, được một lúc Đỗ Quyên nhăn nhó:

- Đói rồi, không chơi nữa, lên bờ tắm nước ngọt rồi tìm cái gì ăn đi.

Nhật đi sau cùng, anh âu yếm dùng thân mình che nắng cho Vân Anh. Vân Anh cười:

- Em không sợ đen đâu. À, anh Nhật! Tuần tới sinh nhật đó.

Nhật gật đầu:

- Ừ, không ngờ anh và em lại sinh cùng một ngày cùng năm nữa, cho nên anh nghĩ ông trời cho anh và em gặp nhau là một chuyện duyên phận. Chúng ta sẽ yêu nhau cả đời như ba mẹ anh yêu nhau vậy.

Gương mặt Vân Anh trở nên tự lự:

- Ba mẹ em không hề yêu nhau như ba mẹ anh, ngày nào họ cũng cãi nhau và đập đồ. Em không hiểu sao cứ phải cãi nhau, từ hơn hai mươi năm mà không biết chán.

- Đó là duyên nợ, em hiểu không. Như anh và em có duyên nợ với nhau vậy.

- Vậy sau này chúng mình không hài lòng về nhau, cứ bảo thẳng, đừng gây cãi nhau ghen anh. Cãi nhau chỉ làm cho áp lực gia đình nặng nề.

- Ừ, anh sẽ không gây cãi mà anh sẽ rất yêu em.

Bất thành linh Nhật cụng mũi mình vào má Vân Anh, làm cô giật mình.

- Anh này...

- Anh chưa bao giờ hôn em, nhưng anh nghĩ là nụ hôn sẽ rất ngọt ngào!

Vân Anh xấu hổ:

- Thôi anh đi.

Để chữa thẹn, cô chạy nhanh theo Đỗ Quyên:

- Quyên ơi, đợi với!

Nhật mỉm cười nhìn theo, anh yêu sự dịu dàng trong sáng của cô, cô sẽ là người anh chọn để cùng đi suốt cuộc đời với anh.

Gần mười giờ đêm, bộ bốn mới về đến Qui Nhơn. Ngồi trên xe, Đỗ Quyên xuýt xoa:

- Qui Nhơn của anh đẹp thật đó anh Nhật!

Nhật mỉm cười, đây là lần đầu tiên anh đưa các bạn nhất là Vân Anh về quê hương anh. Chưa bao giờ anh nói với bạn bè về sự giàu có của cha mẹ mình. Ba anh là một doanh nhân tài giỏi thành đạt và mẹ anh là luật sư, bà có văn phòng cố vấn luật pháp riêng. Đó là niềm tự hào của Nhật khi mình may mắn sinh ra trong một gia đình như thế.

Xe về trước nhà, Nhật mở cửa nhảy xuống. Anh chưa kịp bấm chuông, cửa cổng mở, Như Tuyết nhảy xổ ra:

- Anh Hai!

Đỗ Quyên bước xuống, cô tròn mắt:

- Nhà của anh Nhật ở đây?

Nhật cười gật đầu:

- Ủ! Còn đây là em gái mình, nhỏ hơn mình đến bảy tuổi, tên Như Tuyết.

- Em xinh quá!

Đỗ Quyên thân mật ôm vai Như Tuyết:

- Sao em và anh Nhật không giống nhau chút nào cả?

- Em giống ba, còn anh Nhật giống mẹ.

- Chị là Vân Anh?

Vân Anh cười tươi chào cô bé. Cô bé lém lỉnh và hoạt bát:

- Chào em, chị là Vân Anh.

- Ồ, để em xem nào!

Như Tuyết lùi ra sau một chút, cô ngắm Vân Anh rồi ngắm anh trai của mình.

- Chị và anh Hai em có nhiều điểm rất giống nhau.

- Vậy à!

Nhật xen vào:

- Em còn chưa biết đâu, anh và Vân Anh sinh cùng một ngày một năm, có điều anh ở Qui Nhơn còn Vân Anh ở Sài Gòn.

- Như vậy phải hỏi mẹ sinh anh vào lúc mấy giờ.

- Mẹ nói sinh anh vào lúc bốn giờ sáng.

Vân Anh kêu lên:

- Còn em sinh vào lúc ba giờ sáng. Vậy em là chị của anh Nhật rồi anh Nhật.

Nhật mỉm cười:

- Đâu có sao. Thôi, vào nhà đi.

- Tất cả đều nói cười vui vẻ, không ai thấy đôi mắt ganh tỵ của Đỗ Quyên. Nếu biết gia đình Nhật giàu có, cô đã “cua” anh quyết liệt ý nghĩ này khiến Đỗ Quyên trở nên lạnh nhạt với Thông. Anh chàng mãi vui nên không mấy quan tâm đến thái độ lạnh nhạt của cô bạn gái mình.

Món thức ăn nhanh đã chuẩn bị sẵn bây giờ hâm lại, Đỗ Quyên giành lấy:

- Để Quyên làm cho. Quý vị cứ an tọa đi. À, anh Nhật xuống bếp chi cho Quyên tú chén chứ. Còn Vân Anh, cứ làm khách đi.

Vân Anh nhìn quanh, mọi thứ trong nhà Nhật đều nguy nga tráng lệ, nói lên được cuộc sống giàu có, làm Vân Anh chạnh lòng nhớ cảnh nhà mình. Một thứ mặc cảm dâng lên trong lòng Vân Anh. Cô có nên tiếp tục yêu Nhật nữa không? Liệu cha mẹ anh cô chấp nhận một cô gái như cô, cha mẹ luôn bất hòa mắng nhiếc nhau bằng những lời lẽ nặng nề.

Nhật mang lên nồi cháo cá to, anh đặt lên bếp mini:

- Cá biển tươi nấu cháo đó, ngon tuyệt vời không giống cá biển bán ở Sài Gòn đâu. Em múc cháo ra tô đi, Vân Anh.

Vân Anh múc cháo ra bốn cái tô trong lúc Đỗ Quyên mở tủ lạnh lấy đá bỏ vào bốn cái ly, cô rót mật dâu tằm vào.

- Nhà của anh thật là hết ý đó anh Nhật. Tụi này không theo anh về, đâu có biết anh là cậu ấm.

Nhật lắc đầu:

- Cái gì cậu ấm. Mẹ tôi vẫn dặn, bà muốn tôi đi lên bằng chính bàn tay và khối óc của tôi, chứ không nhờ vào tài sản của cha mẹ.

- Nói là nói như vậy chứ có cha mẹ nào không tạo điều kiện cho con mình làm ra của cải sự nghiệp.

Vân Anh lặng lặng ăn, bỗng dưng cô muốn thu mình vào. Thấy sự giàu sang của Nhật, cô không còn mơ ước làm vợ anh, cô sẽ dừng lại, thà đau khổ vì chia tay hơn là sâu đậm rồi xa nhau.

Nhật bỏ miếng cá to vào tô cháo của Vân Anh:

- Em không ăn được cá biển à?

- Đâu có, em ăn ngon lắm chứ, có điều tại đi hội sáng sớm vui đùa nhiều nên bây giờ hơi mệt.

- Vậy ăn xong, anh đưa em lên phòng nghỉ ngơi. Em và Đỗ Quyên một phòng, anh với Thông một phòng.

Đỗ Quyên kéo ghế ngồi sát vào Như Tuyết, thân mật:

- Sáng em dẫn chị đi thăm mộ Hàn Mặc Tử nghe Tuyết.

Như Tuyết nhanh nhẩu:

- Em không dẫn chị đi, anh Hai em và anh Thông cũng đưa chị đi mà.

- Chị thích có em, em xinh thật.

- Chị Vân Anh mới xinh. Em thích để tóc dài như chị Vân Anh vậy, mà có để được đâu. Tóc dài một chút, nghe nóng ở vai là em lại đi cắt ngắn lên.

- Em mới mười lăm để tóc dài làm gì trông già đi, để tóc dài còn có đủ thứ phiền phức nữa.

- Nhưng anh Hai, nói anh thích mái tóc dài của chị Vân Anh.

Đỗ Quyên xụ mặt:

Chừng như cái tên Vân Anh vào đầu óc của “con nhỏ” này mất rồi. Một nó cũng Vân Anh, hai nó cũng Vân Anh... Đỗ Quyên chột có ác cảm với Như

Tuyết. Con “quỷ nhỏ” sao chưa gì nó đã ca tụng Vân Anh như thế. Cha mẹ mày mà biết gia cảnh nhà Vân Anh, tao bảo đảm, chạy tám chục cây số giờ luôn.

Nhật đưa Vân Anh và Đỗ Quyên lên tận phòng, anh chú ý ngay đến vẻ buồn trên gương mặt Vân Anh:

- Em sao vậy?

Vân Anh cười gượng:

- Không, em có sao đâu, chỉ mệt thôi.

- Nếu như vậy em đi ngủ đi.

- Anh ngủ ngon nhé!

- Em cũng vậy.

Nhật khép cửa lại cho cô. Cánh cửa vừa khép lại, Đỗ Quyên soài người lên giường, cô nhún mình:

- Nệm êm quá, Vân Anh ơi. Đúng là giàu có, xài cái gì cũng đồ xịn cả.

Vân Anh tư lự:

- Ta lại đang nghĩ đến sự “cách biệt” quá xa giữa ta và anh ấy.

- Đúng rồi! Gia đình người ta hạnh phúc mới giàu có được, ai như ba mẹ mày cãi nhau tối ngày.

- Yêu anh Nhật, nhưng chưa bao giờ ta nói với anh ấy những điều đáng buồn của gia đình ta.

- Gia đình anh ấy mà biết gia đình mày như vậy, họ khi dễ là cái chắc.

Những lời của Đỗ Quyên đầy ác ý càng làm cho Vân Anh buồn thêm, sao anh không ở vào giai cấp như cô?

Đỗ Quyên đi qua đi lại, cô nhìn chòm đèn thủy tinh trên cao, ý nghĩ ly gián Vân Anh và Nhật xuất hiện trong đầu Đỗ Quyên. Sao cô không biết nhân cơ hội này xen vào. Dù gì cô cũng hơn Vân Anh, cô có quyền nghĩ đến chuyện giành lấy một người đàn ông mà lòng cô thầm mơ ước. Nếu làm vợ Nhật, cô sẽ có tất cả.

Buổi sáng, có tiếng gõ cửa, Đỗ Quyên biết chắc là Nhật. Cô nhẹ ngời dậy lúc Vân Anh còn nằm yên. Đỗ Quyên bước lại kéo cánh cửa ra, cô vờ ôm choàng lấy Nhật. Nhật lúng túng, dĩ nhiên anh nhận ra không phải Vân Anh, cô chưa bao giờ thân mật với anh như vậy. Anh đẩy Đỗ Quyên ra:

- Nè! Tôi chứ không phải thằng Thông đâu. Vân Anh đâu, chưa dậy à?

Đỗ Quyên chưa chịu buông Nhật ra, cô nũng nịu:

- Chưa. Nhà lạ, suốt đêm Quyên chẳng ngủ được gì cả.

Đỗ Quyên nựng vào má Nhật một cái, bất ngờ Nhật la lên:

- Đùng ùa mà Quyên.

Nhật chòm tới bật ngọn đèn phòng cho sáng lên:

- Dậy chưa Vân Anh ơi.

Vân Anh ngồi dậy, cô mỉm cười:

- Em dậy từ lúc anh mới mở cửa kìa.

- Đánh răng rửa mặt đi rồi xuống ăn sáng với gia đình anh luôn. Đùng sợ! Ba mẹ anh dễ lắm, rất thoải mái trong việc con cái dắt bạn về nhà chơi.

Đỗ Quyên khoanh tay đứng ngay cửa, sao cô thấy ghét Vân Anh đến thế. Nhật “mù” rồi, anh chỉ biết có mỗi Vân Anh thôi.

- Hù!

Thông đi qua, anh đập vai Đỗ Quyên một cái làm cô giật nảy người. Cô quát lại Thông:

- Anh có cần bạo lực làm cho người ta muốn ngã ngựa không vậy?

Thông cười giả lả:

- Xin lỗi, làm gì sáng mặt em quạu đeo vậy? Thằng Nhật trêu em phải không?

- Không phải. - Đỗ Quyên vùng vằng - Lần sau mà anh còn như vậy, đừng có nhìn mặt tôi ghen.

Nhật quay lại ùa:

- Mới sáng sớm mà đi chọc ổ kiến lửa rồi, xin mà đi Thông! Thôi xuống nhà đi.

Nhật cặp cổ Thông đi xuống, còn dặn dò Vân Anh:

- Mau nghe Vân Anh.

Đỗ Quyên chọn bộ đồ cô ưng ý nhất. Cô muốn gây ấn tượng đầu tiên từ cha mẹ Nhật, để họ thấy rõ cách biệt giữa cô và Vân Anh.

Vân Anh vô tình không hiểu những đôi khác trong đầu Đỗ Quyên, cô chọn áo thun trắng, quần Jeans xanh.

- Ta thấy sờ sợ làm sao ấy.

- Sợ gì nào. Mà cứ xem mà như bạn anh Nhật là được, ai biểu mi muốn chứng tỏ với ba má của anh Nhật, mi là người yêu của anh làm chi.

- Ta đâu có ý muốn chứng tỏ gì đâu, nhưng lần đầu gặp ba má anh Nhật, ta cũng phải hơi khớp một chút chứ.

- Thôi chải tóc rồi xuống, mi đừng đánh như tiểu thư, bắt ba mẹ anh ấy đợi mi à?

Đỗ Quyên thoa phớt một chút phấn hồng một chút son môi, cô hài lòng nhìn mình trong gương. Đôi môi Đỗ Quyên khẽ mím lại, cô nhìn Vân Anh một cách ác ý, không thiện cảm.

Đôi bạn đi xuống nhà, Nhật đứng lên đón Vân Anh.

- Thừa ba mẹ, đây là Vân Anh bạn con. Còn đây là Đỗ Quyên, bạn Vân Anh.

Đỗ Quyên tỏ ra bất thiệp ngay, cô lễ phép chào Tuyết Sương:

- Bác đẹp quá! Anh Nhật giống bác nên cũng đẹp trai luôn.

Vân Anh lí nhí chào, mặc cảm không cho phép cô thân thiện như Đỗ Quyên. Nhật kéo ghế cho Vân Anh.

- Em ngồi đây đi!

Như Tuyết xen vào:

- Ba! Ba nhìn xem anh Nhật và chị Vân Anh có giống nhau không. Hai người cùng sinh một ngày một năm đó ba.

Ông Long ngược nhìn Vân Anh làm cô không được tự nhiên, phải cúi đầu xuống. Ông Long cứ nhìn Vân Anh. Ở cô có một nét gì đó rất quen, nhưng rồi ông cười xòa. Người giống người thôi:

Bà Tuyết Sương múc thức ăn cho Vân Anh:

- Ăn đi cháu, đừng có khách sáo mà đói nghen.

Vân Anh đỡ tô thức ăn:

- Dạ, bác cứ để cho cháu.

Ông Long vui vẻ:

- Một lát ba cho mượn xe, bảo tài xế đưa đi.

Ông chỉ uống cà phê rồi đứng lên:

- Thôi, ba đi làm, các con cứ ở nhà chơi nghen.

Bà Tuyết Sương đứng lên theo ông. Hai người vẫn đưa tiễn nhau như vậy vào mỗi sáng, khi mỗi người có một công việc riêng.

Đỗ Quyên nhìn theo:

- Ba mẹ anh Nhật trông thật hạnh phúc.

Thông nheo mắt kẻ sát mặt vào Đỗ Quyên:

- Bây giờ em mới biết sao. Ba mẹ Nhật là hình tượng để nó noi theo đó.

Đỗ Quyên khó chịu né người qua:

- Này! Đàng hoàng một chút đi ông bạn. Nên nhớ còn có Như Tuyết, đừng có cái kiêu noi gương xấu cho trẻ em nghen.

Như Tuyết phì cười đưa tay che mặt lại:

- Anh chị cứ mi nhau, em không nhìn đâu. Thỉnh thoảng, em cũng hay bắt gặp ba em hôn mẹ em.

Đỗ Quyên trừng mắt xô Thông ra:

- Nham nhở quá không chịu được.

Cô quay sang ngồi sát vào Nhật:

- Anh Nhật! Một lát mình đi đâu trước?

Nhật cười:

- Cứ từ từ ăn đi nào. Hết ngày nay, bà cũng biết hết Qui Nhơn mà.

- “Bà bà” hoài, người ta có tên đảng hoàng ghen.

Đỗ Quyên nhéo vào đùi Nhật một cái làm anh nhảy nhồm. Sáng giờ nhỏ này kỳ cục ôm người ta nựng người ta, rồi báy giờ giờ chiều nhéo nữa.

- Nè! Nói bằng miệng đủ rồi ghen, cầm sử dụng chân tay.

Đỗ Quyên liếc Nhật một cái. Thông bàng hoàng, anh trông thấy ánh mắt của Đỗ Quyên có cái gì đó lả lơ đầy ngụ ý. Có lẽ mình quá nhạy cảm thôi, đâu có lý nào Đỗ Quyên thích Nhật, nếu có ngày hôm qua trên biển cô ấy đâu có để cho mình hôn.

Suốt buổi đi chơi, Đỗ Quyên quán quít bên Nhật, Thông có ngốc nghếch đến đâu cũng hiểu: Đỗ Quyên không còn thích anh nữa, cô biểu lộ tình cảm rõ ràng với Nhật. Anh đã hiểu. Đỗ Quyên thích sự giàu có của Nhật. Tức mình, anh lôi Đỗ Quyên ra xa, anh đẩy mạnh cô vào thân cây bạch đàn:

- Em có thái độ kỳ cục từ sáng giờ là sao, em thích Nhật phải không?

Chẳng những không chối, Đỗ Quyên còn gật đầu. Cô chanh chua:

- Đúng! Anh thông minh đó. Tôi thích anh Nhật, vì tôi xứng đáng với anh Nhật hơn Vân Anh. Anh nói xem nếu ba mẹ anh Nhật biết gia đình Vân Anh, ba má nó đánh lộn chửi nhau như cho với mèo, họ có còn muốn cưới Vân Anh cho Nhật?

- Sao chưa gì hết em đã có suy nghĩ như vậy? Em nên biết người Nhật yêu là Vân Anh, không phải em.

- Vân Anh có gì hơn em? Em sẽ làm cho Nhật bỏ Vân Anh.

Thông sững sờ nhìn Đỗ Quyên, anh không thể tưởng tượng là Đỗ Quyên có thể nói ra những lời như vậy, anh đưa tay ra nắm tay cô:

- Chúng ta đều là bạn của nhau, em đừng gây ra chuyện không đẹp có được không? Ngày hôm qua, em còn nói em thích anh kia mà.

Đỗ Quyên lạnh lùng rút tay lại:

- Tôi hết thích anh rồi.
- Em nghĩ là Nhật sẽ với em, khi giữa bốn chúng ta là bạn?
- Anh hãy dang tôi ra, tức khắc anh Nhật sẽ đến với tôi.

Đỗ Quyên quay lưng, cô chạy len lỏi chỗ Vân Anh và Nhật đến với nhau, nũng nịu:

- Anh Nhật! Khát nước quá, đi uống nước đi!

Nhật trêu:

- Mới cãi nhau với Thông nên khô cổ họng rồi phải không?

Đỗ Quyên bĩu môi:

- Ai thèm cãi! Người gì đâu dễ ghét. Đi đàng này uống nước dừa đi anh Nhật!

Đỗ Quyên ôm cánh tay Nhật lôi bừa đi. Cô thân mật một cách cố ý, Nhật cứ phải kêu lên:

- Đừng đùa nữa mà Quyên!

Vân Anh đi chậm rãi phía sau, cô bắt đầu nhận ra sự thay đổi của Đỗ Quyên. Đỗ Quyên tự nhiên hay cố ý vậy? Bỗng dưng Vân Anh thấy buồn và có một linh cảm ngày nào đó, cô và Nhật sẽ xa nhau.

Chào cháu!

Ông Long bắt gặp Vân Anh đang thơ thẩn trong vườn nhà mình, ông cười chào cô:

- Không ngủ được sao cháu?
- Dạ. Nhà lạ nên cháu hơi khó ngủ, với lại cảnh đêm ở đây đẹp quá, trăng đêm thật sáng. Ở thành phố, muốn ngắm một đêm trăng đẹp như thế này không phải dễ.
- Bác biết. Thành phố Sài Gòn về đêm là ánh đèn màu rực rỡ. À! Ba mà cháu ở Sài Gòn làm gì vậy cháu?

Vân Anh bối rối, tuy nhiên cô hiểu mình nên thành thật hơn là nói dối, và lại nghèo có gì đâu. Cô nhìn thẳng vào mắt ông Long:

- Mẹ cháu ở nhà, còn ba cháu trước đây ông cũng làm việc hành chính, giờ già rồi, nên người ta thuê ông ngồi giữ xe thôi.

Ông Long hơi bất ngờ, không ngờ cô gái này không hề che giấu thân thế của mình, ông thấy có cảm tình với Vân Anh:

- Ba cháu ngồi giữ xe mà nuôi cháu đi học lên đến đại học là giỏi quá rồi.

Vân Anh hồn nhiên:

- Cũng có anh Nhật giúp con nữa đó bác, rồi con đi làm thêm nữa, làm theo giờ, ai thuê việc gì thấy được hợp với khả năng mình thì con làm.

- Cháu giỏi lắm!

- Bác quá khen làm cháu xấu hổ.

Hy vọng lại nhen nhúm lên trong Vân Anh. Ba của Nhật, ông đâu có phân biệt giàu nghèo, nói chuyện cởi mở. Họ là những người có cái tâm lành, có lẽ vì vậy mà họ luôn sống giàu có thanh thản, chẳng bủ với ba cô cả đời ông sống bất đắc chí.

- Thôi cũng khuya lắm rồi, cháu vào phòng ngủ đi, không nên ở ngoài này, sương xuống lạnh sẽ bị cảm.

- Dạ.

Chờ cho ông Long đi trước, Vân Anh mới đi vào. Cô giật mình vì Nhật chồm người ra từ gốc cây nguyệt quế um tùm.

- Nãy giờ em nói chuyện với ba anh, ông có vui vẻ hay khó chịu gì không vậy? Anh lo muốn chết.

- Bác hỏi ba và mẹ em làm gì!

- Em nói sao?

- Em nói ba em làm nghề giữ xe.

- Ba anh nói gì nữa?

- Bác khen em giỏi, em nói là nhờ anh.

Nhật ôm vai Vân Anh âu yếm:

- Em thấy không! Ba anh sống hòa đồng và rất phóng khoáng nữa. Mẹ anh bà yêu ông vì những điều như thế, anh rất ngưỡng mộ tình yêu của hai người, mong rằng sau này anh và em cũng như vậy.

- Khuya rồi, anh buông em ra đi.

Nhật buông vai Vân Anh, anh hôn nhẹ vào má cô:

- Chúc em ngủ ngon!

Vân Anh mỉm cười bước đi, tối nay cô có thể ngủ ngon với giấc mơ tình yêu của mình.

Cậu đi đâu vậy?

Vừa mở cửa bước vào phòng Vân Anh đụng ngay Đỗ Quyên, cô hỏi Vân Anh bằng thái độ hằn học như vậy. Đang vui, Vân Anh không mấy chú ý. Cô cười nhẹ, nằm xuống bên cạnh Đỗ Quyên.

- Không ngủ được nên mình ra ngoài vườn ngồi.

- Chứ không phải là cậu đi ra đó để gặp anh Nhật? Cậu làm như vậy không sợ ba má anh Nhật khi để cậu? Gia đình của cậu ra sao nếu như ba má ảnh biết, còn khi để cậu hơn nữa.

- Không đâu. Lúc này ra đó mình gặp ba anh Nhật, bác ấy nói chuyện rất tình cảm, hỏi ba mẹ mình làm nghề gì.

Đỗ Quyên hỏi hệt hỏi tới:

- Rồi cậu nói sao?

- Thì có sao nói vậy. Mình nói ba già rồi làm nghề bảo vệ giữ xe thuê, còn mẹ nội trợ.

Đỗ Quyên châm biếm:

- Chắc là cậu không ngu ngốc nói ba mẹ cậu luôn cãi nhau như kẻ thù?

- Mình không có nói.

- Vậy là cậu cũng khôn đó.

- Đỗ Quyên này! Cậu nói xem, ba má anh Nhật là người hòa đồng, liệu mình và anh Nhật muốn lấy nhau có bị phản đối không?

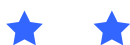
Đỗ Quyên sầm mặt cộc lốc:

- Ai biết được. Thôi, ngủ đi!

Đỗ Quyên ngáp dài, cô quay mặt vào trong như muốn ngủ lại. Vân Anh nằm mở mắt nhìn lên trần nhà, cô mỉm cười khi nhớ nụ hôn của Nhật trên má cô. Anh ấy chưa bao giờ hôn lên môi mình. Nụ hôn ấy như thế nào nhỉ? Hẳn là ngọt ngào và tuyệt diệu.

Gương mặt cô đỏ bừng lên như là cô và Nhật vừa hôn nhau. Đòi bây giờ chuyện môn đăng hộ đối đâu còn được xem trọng hơn nữa Nhật sống trong một gia đình cha mẹ yêu nhau rất hạnh phúc, có lẽ ông bà sẽ hiểu như thế nào là tình yêu. Vân Anh đi vào giấc ngủ với dư âm nụ hôn của Nhật, khi anh hôn cô bên cây Nguyệt Quế ngọt ngào và nụ hôn cũng ngọt ngào.

Bà Tuyết Sương quay lại khi thấy Nhật vào phòng mình.

- Hôm nay, con và các bạn về thành phố phải không?

- Dạ. Con chờ xem điểm thi tốt nghiệp xong sẽ về. Mẹ này! Mẹ thấy Vân Anh như thế nào?

Bà Tuyết Sương mỉm cười:

- Mẹ chưa nói chuyện với Vân Anh, có ba con thôi. Ba con nói đó là một cô gái tốt, thành thật và trong sáng.

Nhật vui mừng:

- Ba mẹ có nhận định như vậy, con cũng thừa thật sau này con muốn cưới Vân Anh, mẹ ạ. Có điều nhà cô ấy nghèo, người cha cũng có học, nhưng sau này không hiểu sao lại đi làm bảo vệ giữ xe cho siêu thị.

- Mẹ không quan trọng chuyện giàu nghèo, miễn con yêu Vân Anh và Vân Anh yêu con. Mẹ cũng là một cô gái nghèo và rồi nỗ lực cố công học hành. Mẹ gặp ba con, có thể nói là ông trời đã cho mẹ một người chồng tốt như ba con.

- Cảm ơn mẹ đã cho phép con.

- Con đã về nhà Vân Anh chưa?

- Dạ chưa. Mỗi lần đến con hém nhà là cổ xua con đi về. Có lẽ là mặc cảm nghèo mẹ ạ!

- Ủ, nghèo cũng dễ mặc cảm lắm. A, con có cần tiền không?

- Mẹ cho con hôm đó đủ rồi. À, hay con mang mấy kí đường và bột ngọt của công ty nhà cho gia đình Vân Anh nghe mẹ.

- Cũng được.

- Cảm ơn mẹ.

Nhật hôn vào má mẹ mình, anh chạy ù đi không thấy ánh mắt mẹ nhìn mình âu yếm. Càng ngày lớn lên Nhật càng giống cha và cũng chưa bao giờ ông Long lấy đó làm chuyện hờn ghen. Bà yêu ông Long vì những điều độ lượng như thế. Nếu có kiếp sau, bà cũng muốn được làm vợ của ông.

Mãi cho năm Nhật hai mươi ba xấp xỉ hai mươi bốn, vẫn không chút nghi ngờ về thân thể mình. Còn Hoàng, ông ta mãi mãi không biết ông ta có một đứa con. Hai mươi mấy năm rồi, từ ngày về Qui Nhơn, chưa bao giờ gặp lại họ và cũng không mong gặp lại Dĩ vãng ngày xưa đã ngủ yên.

Thay bộ quần áo khác, bà Tuyết Sương bước xuống bếp. Bà có thói quen mỗi sáng pha cho ông ly cà phê sữa sau khi ông đi tập dưỡng sinh bên ngoài về sẽ uống. Đang cắm điện vào ấm nước, bà giật mình vì tiếng chào.

- Chào bác! Bác làm gì cho cháu làm với!

Đỗ Quyên đi vào, cô thân mật:

- Bác làm thức ăn sáng à?

- Không, thức ăn sáng người làm nấu. Bác nấu nước pha cà phê cho bác trai.

- Thấy bác trai và bác gái hạnh phúc, cháu rất ngưỡng mộ, chứ ba mẹ Vân Anh không như vậy đâu. Họ đánh nhau chửi nhau như ăn cơm bữa, trong nhà không sắm được đồ vật gì quý giá, vì cãi nhau là mạnh ông ông đập, bà cũng vậy.

Bà Tuyết Sương cau mày:

- Gia đình phức tạp như vậy sao, như thế cũng tội cho Vân Anh.

- Phải đó bác, tội cho Vân Anh lắm. Má nó đánh bài, nghiện rượu, nợ nần tứ tung cho đến độ vào tù mấy tháng. À không hình như cả năm, cho nên người ta không cho ba Vân Anh giữ chức giám đốc công ty, bây giờ mới đi làm bảo vệ. Vân Anh đúng là tội nghiệp, có bà mẹ hư hỏng, anh Nhật nhiều lần xin tiền bác, cho Vân Anh là như vậy.

Bà Tuyết Sương cắn môi suy nghĩ. Có lẽ bà nên biết rõ về gia đình Vân Anh rồi hãy quyết định chuyện hôn nhân của con trai. Bà chưa kịp hỏi, Đỗ Quyên đã hấp giọng:

- Bác muốn biết nhà Vân Anh không? Bác cứ về Sài Gòn, đến đường... vào hẻm... Bác hỏi nhà ông Hoàng có bà vợ tên Phi quây là ai cũng biết.

Hai cái tên Hoàng và Phi bắt giác làm cho bà Tuyết Sương hồi hộp:

- Cháu nói ba Vân Anh tên Hoàng, còn mẹ Vân Anh tên...

- Mẹ Vân Anh tên Vân Phi. Mấy chục năm trước nghe đâu ở Mỹ về. Sao không ở Mỹ cho sướng, về Việt Nam lấy chồng cho khổ.

Bà Tuyết Sương bàng hoàng:

- Vậy cháu ghi rõ địa chỉ cho bác.

- Dạ.

Đỗ Quyên hớn hờ, chắc chắn khi đến căn nhà của Vân Anh, mẹ của Nhật sẽ cấm Nhật yêu Vân Anh. Và lúc đó, cô sẽ là người ở cạnh Nhật và chinh phục anh.

Đỗ Quyên khao khát nhìn mọi thứ trong căn nhà sang trọng. Cô mơ ngày nào đó cô cũng là thành viên trong gia đình này : vợ của Nhật, con dâu nhà tổng giám đốc công ty mía đường Long Nhật.

PHẦN 6

Đường... Bà Tuyết Sương bảo xe chạy chậm lại và dừng trước con hẻm...

Bước xuống xe, bà dặn tài xế:

- Tôi vào trong một mình, chú cứ đậu xe ở đây đợi tôi.

- Dạ.

Bà Tuyết Sương chậm chạp xuống xe đi vào. Bà hy vọng là Hoàng hay Vân Phi là những người xa lạ, chứ không phải là...

Trong nhà, bà Vân Phi lôi bịch ni lông to mở ra xem. Đường và bột ngọt ở đâu nhiều thế này? Nhãn hiệu công ty mía đường Long Nhật làm bà giật nảy người, hét:

- Vân Anh!

- Dạ.

Từ trên gác, Vân Anh vội đi xuống. Bà Vân Phi cầm lên một bịch đường:

- Ở đâu mà con có những thứ này?

Vân Anh thở mạnh, đưa tay lên ngực:

- Có như vậy mà mẹ làm cho con hết hồn luôn. Bữa đó nhà trường tổ chức đi Mũi Né, con có theo bạn bè ra Qui Nhơn chơi luôn. Những thứ này là người bạn cho con. Ba má ảnh là giám đốc công ty mía đường Long Nhật.

- Cái gì! Công ty mía đường Long Nhật? Con quen với con ông ta?

- Dạ. Ảnh tên Nhật, ba tên Long, công ty có ba ảnh và ảnh ghép lại. Có chuyện gì hả mẹ?

- Con không được quen. Mang những thứ này ném ra ngoài đường hết đi!

- Mẹ! Anh Nhật có lòng tốt cho nhà mình, có sao đâu?

- Đã bảo ném bỏ hết nghe chưa?

Bà Vân Phi hét to lên, ném đũa hết ra cửa, suýt nữa văng vào người bà Tuyết Sương vừa bước lên bậc thềm. Bà Tuyết Sương hốt hoảng lùi lại.

Vân Anh vừa kịp nhận ra, cô vội vàng chạy nhanh ra cửa:

- Bác! Bác tìm cháu?

Hai người phụ nữ bàng hoàng nhìn nhau. Nếu như Tuyết Sương dù ăn mặc giản dị vẫn tỏa ra nét quý phái trí thức như một mệnh phụ, còn bà Vân Phi, rườ

và cuộc sống nghèo khó thiếu trước hụt sau biến bà thành một người già nua trước tuổi, tuy nhiên bà vẫn ăn mặc diêm dúa, mái tóc nhuộm vàng đầu quần tít.

Qua phút bàng hoàng, bà Vân Phi chủ động lao ra cửa:

- Cô đến đây làm gì? Cho con gái tôi vài ký đường, vài ký bột ngọt là sẽ hạ nhục được tôi, nên đến đây chế nhạo tôi đúng không? Cút ngay!

Vân Anh sững sốt, cô hết nhìn mẹ mình rồi nhìn bà Tuyết Sương:

- Bác và mẹ quen nhau à?

Bà Vân Phi rít lên:

- Không hề quen nhau. Bà ta muốn rửa hận nên định làm nhục mẹ và con. Hãy tổng cổ bà ta đi đi!

Bà Tuyết Sương cười buồn:

- Tại sao tôi phải hận chị khi mà tôi hơn chị tất cả. Chúng nó muốn cười nhau, dĩ nhiên tôi phải tìm hiểu về cô con dâu tương lai của mình.

- Cô nghe cho rõ, con gái của tôi dù có ế, tôi thà thà gả nó cho bất kỳ người nào cũng được, nhưng không bao giờ là con dâu của cô. Cút đi! Vân Anh! Từ nay, mẹ cấm con quen với những người này. Đi!

Thô bạo, bà Vân Phi xô đùa vai bà Tuyết Sương:

- Hai mươi mấy năm nay, lão già ấy luôn so sánh cô và tôi. Ông ta không ngần ngại bày tỏ ản ản vì để mắt cô. Bây giờ cô thắng rồi. Đi đi, đừng có ở đây trêu gan tôi!

- Mẹ ơi! Con xin mẹ...

Vân Anh ôm chặt bà Vân Phi giữ lại không cho bà hành hung bà Tuyết Sương. Cô khản khoản:

Bác ơi, bác đi đi! Con xin lỗi khi mẹ con cư xử với bác như thế này. Bác về đi.

Bà Tuyết Sương quay lưng. Trước mặt bà, một con người còm cõi, tóc bạc trắng bệnh hoạn, ông đang nhìn bà, cái nhìn xấu hổ.

“Ông ấy đây sao?” Bà Tuyết Sương đứng chết lặng một lúc mới ráo bước đi nhanh như chạy trốn. Dĩ vãng tưởng ngủ yên sao bây giờ sống lại.

Một vật bay vào mặt ông Hoàng làm ông lão đảo. Ông trụ người lại nhìn vợ cái nhìn lạnh lùng rồi đi thẳng vào nhà.

Vân Anh nức nở:

- Tại sao mẹ lại có thái độ này hả mẹ?

- Mà nghe cho rõ, từ nay, mà còn quen với họ thì đừng gọi tao là mẹ.

- Con không biết lúc con còn nhỏ, mẹ có những oán giận gì với họ, nhưng mẹ thấy đó, đầu đuôi bác ấy có nói gì đâu. Bác ấy đến nhà mình xem gia cảnh nhà mình, vì anh Nhật nói là muốn cưới con làm vợ.

Ông Hoàng bàng hoàng:

- Vân Anh ! Ba không hiểu...

- Anh Nhật là con của bác Long và bác Sương. Mấy hôm trước đi tham quan Mũi Né xong, tụi con đi luôn đến Qui Nhơn con ở nhà anh Nhật hai hôm, họ đối xử với con tử tế vui vẻ.

Bà Vân Phi hét lên:

- Họ đối xử với mày tử tế, vì họ từng hận tao và ba mày. Ba mày bỏ rơi bà ấy, họ tử tế, lòng tử tế của một con sư tử muốn ăn thịt người đó.

- Bà im đi!

- Tôi không im! Sốt đời ông bảo hối hận, còn tôi không hối hận sao? Nếu không vì cái tình yêu lãng mạn mà tôi ngu xuẩn mơ mộng bỏ vị hôn phu của mình để lấy ông, cuộc đời tôi ngày nay không sống đốn hèn như vậy.

- Còn tôi, cả đời tôi ăn năn vì bỏ vợ để lấy một con đàn bà như bà.

- Tôi làm sao? Tôi bất tài vô dụng chỉ biết tiêu tiền. Vậy còn ông, một thằng đàn ông để vợ con mình nghèo đói: Đồ tôi!

Vân Anh kinh hoàng nhìn hai người, những lời nói kinh khủng cô vừa nghe, làm hai tai cô lùng bùng. Cái cách hai người nói thì cha mẹ cô và cha mẹ Nhật từng có một mối “thâm thù” như thế. Vân Anh ôm vai mẹ nghẹn ngào:

- Con muốn biết rõ hơn có được không mẹ?

- Con nghe cho rõ, bà ta con người mà con vừa ngọt ngào gọi bác, đó là người đàn bà mà ba con ăn năn vì đã ruồng rẫy bà ta. Còn chồng ba ta là vị hôn phu ngày trước của mẹ.

Ông Hoàng quát tướng lên:

- Chuyện xấu hổ như vậy mà bà còn nói ra được à?

- Sao không! Hãy vểnh tai mà nghe tôi nói. Đứa bé mà Tuyết Sương cùng với tôi đi sinh ở bệnh viện hai mươi ba năm về trước, nó là con trai của ông. Ông sẽ cả đời ăn năn vì con của ông là con người đàn ông khác. Hắn muốn trả thù ông nên lấy vợ và nhận con của ông làm con.

Vân Anh choáng váng ôm mặt:

- Mẹ... vậy con và anh Nhật là anh em?

- Muốn biết, con tự đi tìm hiểu.

Ông Hoàng run cả người:

- Tại sao đến bây giờ bà mới chịu nói ra hả?

Ông lão đảo ngã quy xuống đất. Vân Anh hoảng hốt đỡ người ông:

- Ba, ba đừng làm con sợ.

- Đỡ ba vào nhà!

Mặc cho chồng và con, bà Vân Phi cúi nhặt những bọc đường và bột ngọt, bao nhiêu đây cũng cho bà được mấy lít rượu...

- Ba!

- Rót cho ba ly nước.

- Dạ.

Vân Anh đi rót ly nước, cô đưa cho cha:

- Ba còn mệt không ba?

- Ba không sao! Con ngồi xuống đó cho ba hỏi.

- Dạ.

- Con đã ra Qui Nhơn vào nhà... bà Tuyết Sương.

- Con quen với anh Nhật. Ba ơi! Ba nói rõ hơn cho con biết có được không?

- Ba cũng không biết. Hai mươi ba năm trước, bà Tuyết Sương từng là vợ ba. Cuộc hôn nhân gần gũi, cưới nhau có mấy tháng, mẹ con ở Mỹ về với vị hôn phu, ông ấy đầu tư mở nhà máy ở Qui Nhơn. Thế rồi ba bỏ vợ trở lại với mẹ con, mẹ con bỏ vị hôn phu đến với ba. Lúc đi sinh con, bà Tuyết Sương cũng đi sinh con. Hồi ấy, bà ấy nói với ba đứa bé là con trai của ông Long. Ba không biết gì cả.

Uống xong ngụm nước, ông Hoàng ngã người ra sau mắt nhắm lại. Vân Anh nhìn cha hoang mang, có khi nào cô và Nhật cùng chung một huyết thống?

Ý nghĩ làm cho Vân Anh lạnh toát thân. Nếu như thế tội lỗi quá, chị gái yêu em trai.

Vân Anh đứng lên, cô cầm đầu chạy như người điên, ông Hoàng hốt hoảng gọi với theo:

- Vân Anh, con chạy đi đâu vậy?

Vân Anh cứ cầm đầu chạy trong nỗi đau buốt lòng. Tại sao lại như vậy?

Mây đen vần vũ, những hạt mưa vút rơi mau, cơn mưa mùa hè ào ạt trút xuống. Vân Anh không trú mưa, cô cứ đi. Hạt mưa rơi trên người cô, rơi trên mặt đường, nước chảy đi trên đường nhựa, có những bọt bong bóng nổi lên. Mưa bong bóng, cơn mưa sẽ mau tạnh, nhưng trái tim của Vân Anh không còn bình yên nữa.

- Vân Anh! Em đi đâu vậy?

Nhật chạy xe vụt qua, anh vội thắng lại vì nhận ra Vân Anh:

- Trời mưa sao không đụt. Lên xe che chung áo mưa với anh, anh chở em về nhà. Mau lên em!

Vân Anh máy móc bước lên ngồi sau xe Nhật, cô núp sau lưng anh cùng che chung áo mưa, nhưng hôm nay cô không ôm qua bụng anh thân mật như ngày nào, có một khoảng cách hình thành giữa anh và cô mất rồi.

Cô dựa đầu vào lưng Nhật:

- Đừng chờ... em về nhà, em không muốn về nhà.

- Có phải ba mẹ em lại gây nhau? Đỡ Quyên nói cho anh nghe hết rồi, em đừng có giấu anh nữa.

Nước mắt Vân Anh chảy ra, cô không muốn nói ra điều đau lòng đang vò xé trái tim cô, tại sao người cô yêu lại có cùng huyết thống với cô. Mong rằng đó chỉ là ngộ nhận lầm lẫn, mẹ của cô vì ghen ghét cha mẹ Nhật mà như vậy.

Nhật lần tay ra sau nắm tay Vân Anh:

- Hay là em về nhà anh nhen, em mặc quần áo ướt lâu sẽ cảm lạnh đó.

Vân Anh để yên bàn tay mình trong tay Nhật không trả lời. Nhật cho xe chạy nhanh hơn. Về đến nhà mình, anh mở cửa nhà đưa khăn cho Vân Anh lau khô tóc và bộ pyjama của mình:

- Em mặc đỡ quần áo của anh đi. À, có mẹ anh về Sài Gòn nữa. Em cứ ở đây có lẽ chút nữa mẹ anh sẽ về.

Vân Anh cầm bộ quần áo đi vào trong, cô phải ở lại gặp mẹ Nhật, để biết rõ tường tận mọi việc.

- Chúng mình không thể nào chung huyết thống phải không Nhật?

Bà Tuyết Sương ngược mặt nhìn Vân Anh. Bà thấy thương hại cô, hoàn toàn không có sự thù ghét nào.

- Uống nước đi cháu!

- Cám ơn bác.

Vân Anh rút rè:

- Bác có thể nói sự thật cho cháu biết được không? Chẳng thà cháu đau lòng còn hơn là cùng một huyết thống mà lại yêu nhau. Từ ngày hôm qua đến giờ, cháu vô cùng đau khổ.

Hai mắt Vân Anh đỏ lên, cô lại muốn khóc, nên bung ly nước lên uống một hơi. Bà Tuyết Sương vuốt tóc Vân Anh:

- Bác sẽ nói sự thật, sự thật sẽ làm cháu đau khổ, nhưng cháu cần can đảm. Có điều cháu phải hứa với bác, chuyện nói ra hôm nay chỉ có một mình cháu và bác biết mà thôi.

Vân Anh cắn mạnh môi mình tưởng chừng bật cả máu. Cô hiểu rồi, không cần mẹ của Nhật nói tách bạch ra. Vân Anh ghen ngào:

- Cháu xin hứa. Như vậy cháu và anh Nhật là anh em phải không bác?

- Hai mươi ba năm trước, cháu sinh trước Nhật hai giờ đồng hồ, khi ấy bác và ba cháu đã ly hôn, bác không nói ra bác đã mang thai vì lúc đó mẹ của cháu đã mang thai cháu được hai ba tháng gì đó.

- Trời ơi! Vân Anh kêu lên đau đớn trong cổ họng. Bà Tuyết Sương gật đầu:

- Bác yên tâm vì Nhật có nói với bác, nó và cháu tuy yêu nhau, nhưng cả hai đều chưa đi quá giới hạn cho phép, cho nên bác xin cháu đã hiểu nó rồi thì nên tránh xa đi cháu nhé. Cháu không cần cho Nhật biết, vì cho đến bây giờ, Nhật vẫn cứ ngỡ người nó gọi bằng ba là kẻ đã tạo ra nó. Bác trai chưa bao giờ xem Nhật là người ngoài cả. Bác cũng muốn Nhật mãi mãi đỉnh ninh bác Long là kẻ tạo ra nó. Cháu hiểu lời bác nói không Vân Anh?

- Dạ... cháu hiểu.

Vân Anh nức nở. Từ nay cô không được phép yêu em trai của mình. Còn Nhật, liệu anh có chịu nổi cú sốc này?

- Đừng quá đau khổ Vân Anh ạ.

Bà Tuyết Sương nhẹ vuốt tóc Vân Anh, bà hiểu nỗi đau khổ của cô, tại sao ông trời lại trở trêu nghiệt ngã như thế?

Vân Anh tủi lòng ngả vào vai bà Tuyết Sương nức nở:

- Bác có ghét cháu không, như từng ghét mẹ cháu?

- Làm sao bác ghét cháu được, cháu có lỗi làm gì đâu? Cứ xem như ông trời đã sắp đặt như thế. Huống chi hơn hai mươi năm nay, bác và bác trai sống rất hạnh phúc. Bác trai là người chồng, người cha tốt, nếu như không có sự phản bội của ba cháu làm gì cả đời bác có hạnh phúc. Sau này với tính tình hiền hậu dịu dàng, bác tin rằng cháu sẽ có một tấm chồng tốt.

- Cảm ơn bác đã an ủi và không ghét cháu.

- Nín đi cháu!

Bà Tuyết Sương lau nước mắt cho Vân Anh, vỗ về an ủi cô:

- Có những đau khổ mà mình nghĩ rằng to lớn và tuyệt vọng, song cháu hãy nghĩ có những hoàn cảnh còn éo le hơn, hãy để điều đó sang một bên và làm chủ chính bản thân mình. Can đảm lên Vân Anh nhé. À quên nữa! Cháu cầm số tiền này về lo cho ba cháu, xem về ông ấy bệnh nhiều đó.

- Bác...

- Cứ cầm lấy đừng ngại. Bác xem cháu như Nhật vậy, hãy nhận sự giúp đỡ của bác.

Vân Anh nghẹn ngào. Tư cách của mẹ Nhật hoàn toàn hơn mẹ cô. Giờ đây cô hiểu tại sao cha nuôi tiếc quá khứ. Tình yêu là như vậy đó, khi mất rồi mới hiểu tình yêu vô giá.

Vân Anh muốn đi xa để không còn gặp Nhật nữa, nhưng đi đâu đây? Cha không thể nào thiếu sự săn sóc của cô, còn mẹ nữa. Chưa bao giờ Vân Anh thấy mình rơi vào tuyệt vọng đến như vậy.